

Szegedi Ítéltábla

Az ügy száma:

Mf.I.40.014/2023/5.

A felperes:

felperes neve (címe)

A felperes meghatalmazott jogi képviselője:

Dr. Técsy Gyula ügyvéd (címe)

Az alperes:

alperesi zrt. neve (címe)

Az alperes meghatalmazott jogi képviselője:

kamarai jogtanácsos neve (címe)

A per tárgya:

Munkaviszony megszüntetés jogellenességére alapított kártérítés felmondási időre járó távolléti díj és végkielégítés

Az elsőfokú bíróság neve és a határozat száma:

Gyulai Törvényszék 7.M.70.044/2022/21/I.

A fellebbezést benyújtó fél és a fellebbezés sorszáma:

Alperes, 7.M.70.044/2022/22.

Í T É L E T

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja azzal a pontosítással, hogy az alperes az 1 037 900 (egymillió-harminchétezer-kilencszáz) forintot elmaradt jövedelem címén igényelt kártérítés jogcímén köteles a felperesnek megfizetni.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 101 600 (százegyezer-hatszáz) forint másodfokú perköltséget.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg az esedékesség napjáig az államnak – a Nemzeti Adó- és Vámhivatal illetékbevételi számlájára – 255 800 (kettőszázötvenötezer-nyolcszáz) forint fellebbezési eljárási illetéket.

Az illetékfizetési kötelezettség e határozat jogerőre emelkedését követő 60. napon válik esedékessé.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

A fellebbezés alapjául szolgáló tényállás

[1] A felperes 1988. július 4. napjától állt az alperes, illetve jogelődje alkalmazásában, kiosztó-leszámoló munkakörben. Alapbére 2022. március 1. napjától 270 000 forint volt.

[2] (tanú 1 neve) szintén az alperes alkalmazásában állt rovatoló munkakörben.

[3] A nemzetközi díjjal terhelt küldemények félreosztásával kapcsolatosan a felperes és (tanú 1 neve) között korábban már keletkezett feszültség, mert a kézbesítést végző munkatárs helyett a rovatolóhoz került a küldemény.

[4] 2022. március 30. napján egy ismételt félreosztás miatt (tanú 1 neve) az érintett küldeménnyel a kezében a kiosztó helyiségbe lépett, miközben káromkodott és szitkozódott. A félreosztott küldeményt a felperes felé dobta, amely a kezelőasztal mellé hullott, majd felvéve azt ismét a felperes felé dobta. Verbális és nonverbális kommunikációs eszközökkel olyan agresszív magatartást tanúsított, amely a felperest provokálta.

[5] A felperes a földre esett küldeményt felvette és azt a szomszédos kezelőasztalnál helyet foglaló (tanú 1 neve) felé dobta, majd ezt követően az asztaltól tempósan felállva (tanú 1 neve)-hez lépett, jelzésképpen, érezhetően, de nem fájdalmasan jobb kezével (tanú 1 neve) bal vállára csapva kifogásolta a korábbi magatartását magyarázatot kérve arra, hogy (tanú 1 neve) az általa elmondottakat rá vonatkoztatja-e.

[6] A felperes testi érintkezéssel járó magyarázat kérésére (tanú 1 neve) a székéről felugrott, a felperest két karjánál megragadva háttal a helyiségben található szekrényhez szorította. Az eset megtörténtekor a kiosztó helyiségben tartózkodott (tanú 2 neve) munkavállaló is.

[7] A támadás következtében a felperes felkar és váll zúzódást, lelki stresszt szenvedett el, amelyet az alperes üzemi balesetként elismert.

[8] A felperes az esetről tájékoztatta a délutáni műszakba beosztott (tanú 3 neve) üzemeltetési csoportvezetőt, illetve a másik üzemeltetési csoportvezetőt, valamint telefonon (tanú 4 neve) üzemeltetési osztályvezetőt. A felperes a csoportvezetővel történt egyeztetést követően munkavégzéséhez visszatért.

[9] (személy neve), a (város neve) 1. számú postahely vezetőjének utasítása alapján a történetekről 2022. március 31. napján a felperes és (tanú 2 neve) írásban tett jelentést, míg (tanú 1 neve) nyilatkozatát jegyzőkönyvbe foglalták.

[10] Az eset következtében (tanú 1 neve)-t a (város neve) 1. számú postahely vezetője írásbeli figyelmeztetésben részesítette.

[11] A felperes az esetet követő hét péntekéig munkát végzett, amikor is szabadságra ment, majd az azt követő héten egészen a húsvét utáni szerdáig betegszabadságon volt.

[12] A felperes, miután álláspontja szerint az esetet nem bírálták el megfelelően, az alperes Etikai Bizottságához fordult. Az Etikai Bizottság jelzése alapján a területi igazgató további vizsgálatot rendelt el, amelynek során (tanú 3 neve) üzemeltetési csoportvezető, (tanú 4 neve) üzemeltetési osztályvezető meghallgatásáról 2022. április 25. napján, a felperes meghallgatásáról pedig 2022. április 28. napján jegyzőkönyv készült.

[13] Az alperes területi igazgatója a felperes és (tanú 1 neve) munkaviszonyát azonnali hatályú felmondással megszüntette.

[14] A felperest érintő 2022. március 2. napján kelt azonnali hatályú felmondás indokolása szerint: „Az Etikai Bizottság részemre küldött megkeresése alapján (város neve) 1. körzeti postavezető vizsgálatát kezdeményeztem, a (város neve) 1. postán 2022. március 30-án történt fizikai agresszióban is megnyilvánuló Ön és (tanú 1 neve) munkavállaló közötti konfliktus ügyében. Az ügy 2022. április 25-én befejezett kivizsgálása során bebizonyosodott, hogy Ön (tanú 1 neve)-vel felemelte a hangját, a küldeményeket dobálta, (tanú 1 neve) vállára

csapott, amit vezetőinek az ügy jelentésekor el is ismert, vagyis az Ön magatartása váltotta ki (tanú 1 neve)-ben az Ön elleni támadó magatartást, ami később ahhoz vezetett, hogy (tanú 1 neve) később Önt a szekrényhez lökte és olyan erősen megszorította a karját, hogy annak nyomai még egy hét múlva is láthatóan voltak bekékülve. A vizsgálat megállapításairól (város neve) 1. körzeti posta vezetőjének jelentéséből 2022. április 25-én értesültem. A vizsgálat megállapította, hogy Ön az alábbiakat szegte meg súlyosan: Mt. 52. § (1) bekezdés e) pontját. „A munkavállaló köteles munkatársaival együttműködni.” Etikai Kódex II/6. pont és III/4. pont. 6. Együttműködés, közösségi szellem erősítése: A közös célok eléréséért segítőkészséggel párosuló, folyamatos együttműködést, jó munkatársi kapcsolatok kiépítését és fenntartását várja el a társaság valamennyi munkavállalójától. A munkatársak a munkakapcsolataikat az együttműködésre, a nyitottságra, a bizalomra, egymás kölcsönös elismerésének, tiszteletének és támogatásának elveire kell, hogy építsék. 4. A társaságon belüli együttműködésben elvárt viselkedési normák: A korrekt, kölcsönös tiszteleten alapuló partneri viszony kialakítása; Az Etikai Kódex II/5. szabályozza a tolerancia és egyenlő bánásmód valamennyi munkavállalóra vonatkozó elveit: „A postai munkavállalók körében elfogadhatatlan nemcsak a közvetlen és közvetett hátrányos megkülönböztetés, hanem a zaklatás, a jogellenes elkülönítés, a megtorlás, valamint az ezekre adott utasítás is. Zaklatásnak minősül - így nem megengedett - az emberi méltóságot sértő magatartás, amelynek célja, vagy hatása valamely személlyel szemben megfélemlítő, ellenséges, megalázó, megszegyenítő, vagy támadó környezet kialakítása.” Azzal, hogy az Önhöz hasonlóan, szintén indulatos (tanú 1 neve) vállára csapott, Ön volt a kezdeményezője munkahelyén, egy támadó, agresszív környezet kialakításának, és ennek eredményeként munkatársa hirtelen felindulású, tetteles magatartása miatt vált sértetté. Fentiek alapján az Ön magatartását is elfogadhatatlannak tartom egy munkahelyen és bár sértettként nagyobb arányú testi sérelem érte, az elsőként támadó, ellenséges, fizikai tettelességben is megnyilvánuló cselekményét az egyenlő bánásmód elvének betartása mellett hasonló súlyúnak értékelem, mint a hirtelen felindulású viszont támadást.”

[15] Az azonnali hatályú felmondással kapcsolatban a felperes békeltetésre irányuló kérelmet terjesztett elő, amely nem vezetett eredményre. Az erről készült jegyzőkönyv szerint az alperes álláspontja az volt, hogy a felperes kezdeményezte a tettelességet (tanú 1 neve) sértett vonatkozásában, aki ezután aránytalanul erősebb és agresszívabb magatartást tanúsított.

[16] A felperes 2022. május 7. és 2022. augusztus 5. napja között bruttó 530 100 forint álláskeresői járadékot kapott. 2022. október hónapban bruttó 100 000 forint közfoglalkoztatotti bérben, november hónapban bruttó 90 909 forint közfoglalkoztatotti bérben és 6 364 forint betegszabadságra járó távolléti díjban, 2022. december hónapban 58 182 forint közfoglalkoztatotti bérben és 6 364 forint betegszabadságra járó távolléti díjban részesült. 2022. október 20. napjától 2022. október 31. napjáig 46 976 forint megbízási díjban, 2023. november 1. napjától november 20. napjáig 78 294 forint megbízási díjban részesült.

A felperes keresete az alperes ellenkérelme

[17] A felperes megváltoztatott keresetében kérte, hogy a bíróság kötelezze az alperest 2022. május 4. napjától 2022. december 31. napjáig tartó időszak vonatkozásában

1 037 900 forint munkaviszony megszüntetéséből eredő kára, továbbá 2 160 000 forint 8 havi összegnek megfelelő végkielégítés és perköltség megfizetésére, amelynek mértékét a vonatkozó IM rendelet szerint 148 500 forint+ÁFA ügyvédi munkadíjban jelölt meg.

[18] Kereseti követelése jogalapja körében hivatkozott a Munka törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvény (a továbbiakban: Mt.) 78. § (1) bekezdés a) pont, 82. § (1) bekezdés, (3) bekezdés b) pont rendelkezéseire.

[19] Álláspontja szerint az alperes azonnali hatályú felmondás jogát a törvényben biztosított 15 napos határidőn túl, elkésztetten gyakorolta, tekintettel arra, hogy a felperes vonatkozásában munkáltatói jogkört gyakorló (város neve) 1. postahely vezetője már 2022. március 31. napján a felperes előadásából, valamint az érintettektől beszerzett nyilatkozatokból az eset összes körülményéről teljeskörű tudomással rendelkezett, fel sem merült a munkaviszony azonnali hatállyal történő megszüntetése egészen a felperes Etikai Bizottsághoz címzett jelzéséig.

[20] Másodlagosan hivatkozott arra, hogy az alperes felmondása az azonnali hatályú felmondással szemben támasztott világosság, valóságosság és okszerűség követelményének nem felel meg, valamint az a feltétel sem állapítható meg, hogy a több mint 30 éve alperes alkalmazásában álló munkavállaló vonatkozásában miért ne lenne elvárható a munkaviszony fenntartása.

[21] Következésként vitatta azt, hogy (tanú 1 neve) vállára csapott volna, előadása szerint (tanú 1 neve) vállához ért, kezét a vállára tette, oly módon, hogy határozottan megérintette. Álláspontja szerint a konfliktusnak nem előidézője, hanem elszenvedője volt, hiszen a kiosztó helyiségbe érkező (tanú 1 neve) szitkozódott, ideges állapotban volt, a küldeményt többször a felperes felé dobta, amelyből egyszer a vállát is eltalálta, majd miután magyarázatot kért (tanú 1 neve)-től arra, hogy mindezeket rá érti-e, tettlegességre került sor.

[22] A követelés összecszerűsége körében 2022. május 4. napján 2022. december 31. napjáig 2 004 335 forint elmaradt jövedelmet jelölt meg, amellyel szemben megtérült 966 435 forint, míg a végkielégítés nyolc havi összegét 2 160 000 forintban jelölte meg.

[23] Az alperes írásbeli ellenkérelme a felperes keresetének elutasítására a felperes perköltségben történő marasztalására irányult, amelynek mértékét 148 500 forint jogtanácsosi munkadíjban jelölt meg.

[24] Az azonnali hatályú felmondás határidejének megtartottsága vonatkozásában hivatkozott arra, hogy az alperes munkáltatói jogkör gyakorlásáról szóló 71/2015. Vig. utasítás 1/d. számú melléklete alapján az esetre tekintettel a munkáltatói jogkör gyakorlója a területi igazgató volt, aki a történetekről a felperes Etikai Bizottsághoz érkezett bejelentését követően elrendelt vizsgálat eredményei alapján 2022. április 25. napján szerzett teljeskörűen tudomást, így az azonnali hatályú felmondás 2022. május 2. napján határidőben gyakorolt volt.

[25] Álláspontja szerint a felperes magatartása a munkavállalókkal szemben az Mt. 6. § (1) és (2) bekezdéseiben, a 7. § (1) bekezdésében, az 51. § (4) bekezdésében és 52. § (1) bekezdés e) pontjában, valamint a (alperes neve) Etikai Kódexének II/5., II/6., III. 1. és III/4. pontjaiban foglaltakat is megsértette, egyebekben hivatkozott az egyenlő bánásmódról és az esélyegyenlőség előmozdításáról szóló 2003. évi CXXV. törvény (a továbbiakban: Ebktv.) 8. § a) és f) pontjára, valamint 10. § (1) bekezdésére.

[26] Az azonnali hatályú felmondás megalapozottsága körében hivatkozott arra, hogy a felperes azon magatartásával, hogy (tanú 1 neve) vállára csapott, váltotta ki azt a folyamatot, amelynek következtében (tanú 1 neve) szintén kifogásolható, eltúlzott és aránytalan magatartást tanúsított. Ezzel a magatartásával a felperes megvalósította (tanú 1 neve) zaklatását, amellyel a tettelegesséig fajuló eset kiváltója volt, hiszen támadólag lépett fel (tanú 1 neve)-vel szemben, az alperesnél pedig a tettelegesség nem tolerálható magatartás.

Az elsőfokú bíróság ítélete és annak jogi indokai

[27] Az elsőfokú bíróság ítéletében kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek jövedelempótló kártérítés címén 1 037 900 forintot, végkielégítés címén 2 160 000 forintot és 101 600 forint perköltséget. Kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a Gyulai Törvényszék Gazdasági Hivatala külön felhívására 3 676 forint állam által előlegezett költséget, valamint a Nemzeti Adó- és Vámhivatal Illetékbevételei számlájára 191 874 forint eljárási illetéket. Megállapította, hogy 1 291 forint állam által előlegezett költség, valamint 23 586 forint mérsékelt összegű eljárási illeték az állam terhéen marad.

[28] Ítélete indokolásában megállapította, hogy az alperes azonnali hatályú felmondása jogellenes.

[29] A peres eljárás során beszerzett, a felperes és (tanú 1 neve) közötti konfliktust részben rögzítő kamerafelvétel, a lefolytatott tanúbizonyítás és a becsatolt felperesi meghallgatási jegyzőkönyv, valamint (tanú 3 neve) és (tanú 4 neve) írásbeli nyilatkozata alapján arra a megállapításra jutott, hogy (tanú 1 neve) kiosztó helyiségbe történő belépése, valamint az ott tanúsított magatartása önmagában alkalmas volt arra, hogy a felperesben indulatot keltsen, őt provokálja. Ezen helyzetben a felperes magyarázatot kért (tanú 1 neve)-től, amelynek tekintetében jobb kezével érezhetően, de nem fájdalmasan (tanú 1 neve) bal vállára csapott. Mindezekből arra következtetett, hogy (tanú 1 neve) volt az, aki agresszív magatartásával kezdeményezte a konfliktust és a befejező mozzanatot is ő valósította meg, amelynek keretei között helyezkedik el a provokált, de nem diszpozíciószerű felperesi magatartás. Tekintettel arra, hogy a felperes (tanú 1 neve)-vel szemben tanúsított magatartását a kamera, pozíciójából kifolyólag nem támasztotta alá, e körben bizonyítékként (tanú 4 neve) és (tanú 3 neve) nyilatkozatát vette figyelembe, amelyek visszautaltak a felperes beszámolójára.

[30] Elsődleges álláspontja szerint Mt. 52. § (1) bekezdés e) pontja és az alperes Etikai Kódexének hivatkozott rendelkezései alapján a felperesi magatartás is kötelességszegésnek tekintendő, azonban az nem minősül az Mt. 78. § (1) bekezdés a) pontja szerinti lényeges kötelességszegésnek, mert „a felperes egyrészt provokáció hatására

cselekedet, másrészt a kommunikációs elem, illetve annak az a szintje, tartománya - hogy nő munkavállaló szóbeli közlése intenzitását fokozva kezével nem fájdalmasan, de érezhetően férfi munkatárs vállára csap -, még nincs egyértelműen tiltva munkahelyen.” Kitért arra is, hogy az azonnali hatályú felmondás indokolásában hiányos, formális a ténymegállapítás. Az alperes „a felperesi tettlegességet - a ténybeli összefüggésből kiemelve - kiváltó oknak tekintette, nem állapította meg a rovatoló munkakört betöltő munkatárs megelőző verbális és nonverbális agresszív magatartását, ami a felperest is érintő agresszív magatartását volt, amit önmagában és a későbbi mozzanatokkal egybevetve nem értékelt a munkáltató.”

[31] Másodlagos álláspontja szerint, amennyiben a felperesi kötelezettségszegés jelentős mértékűnek minősülne az Mt. 7. § (1) bekezdésében foglalt követelménnyel ellentétes jogkövetkeztetés történt a munkáltatói azonnali hatályú felmondás alkalmazásával, mert váratlan provokációval kiváltott munkavállalói magatartás szankcionálására került sor.

[32] Rámutatott, hogy az Mt. 12. § (1) bekezdése jelen esetben azért nem alkalmazható, mert (tanú 1 neve) és a felperes – magatartásuk eltérősége okán – nem minősülnek összehasonlítható helyzetben lévő munkavállalónak.

[33] Végezetül kitért arra is, hogy az alperes által felhívott Kúriai precedensképes döntés eltérő tényállás okán a jelen esetben nem alkalmazható.

[34] A jogellenesség jogkövetkezményei körében utalt arra, az Mt. 82. § (1) bekezdés, valamint (3) bekezdés b) pontjában foglaltak alapján a felperes jogosult az Mt. 77. § (5) bekezdés b) pontja alapján öt megillető végkielégítésre, amelynek összegét 270 000 forint személyi alapbér figyelembevételével 2 160 000 forintban állapított meg.

[35] A felperest az Mt. 82. § (1) bekezdés szerint megillető „jövedelempótló kártérítés” összegszerűsége tekintetében figyelembe vette a 2022. május 7. napjától augusztus 5. napjáig tartó időszakra kifizetett bruttó 530 100 forint álláskeresői járadékot, amelynek vonatkozásában megállapította, hogy azt csak 10 %-os nyugdíjjárulék terhelte, ezért ezen összeget 9,29 %-kal növelve 579 346 forinton vette figyelembe, továbbá levonásba helyezte a felperes közfoglalkoztatotti munkabérét, a november és december hónapban felmerült 2-2 nap betegszabadság után járó ellátást, valamint a népszámlálási tevékenységért járó megbízási díjat. Mindezek alapján pedig a felperes javára a jövedelempótló kártérítés összegét 1 037 900 forintban állapította meg.

[36] A felperes 810 000 forint jövedelempótló kártérítés iránti igényként előterjesztett felmondási időre járó távolléti díj iránti igényétől történő elállására figyelemmel megállapította, hogy a felperes 74%-os mértékben pernyertes, amely alapján rendelkezett a perköltség viseléséről.

Az alperes fellebbezése, a felperes fellebbezési ellenkérelme

[37] Az elsőfokú bíróság ítéletével szemben az alperes terjesztett elő fellebbezést, elsődlegesen az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatása, a felperes keresetének elutasítása, másodlagosan az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezése érdekében.

[38] A másodfokú bíróságtól gyakorolni kért felülbírálati jogkört a Pp. 369. § (3) bekezdés a), c) és d) pontjában jelölte meg. Az alábbi jogszabályok megsértésére hivatkozott: az Mt. 7. §, 78. § (1), 82. §, 172. §, az Ebktv. 7. §, 8. §, a társadalombiztosítás ellátásaira jogosultakról, valamint ezen ellátások fedezetéről szóló 2019. évi CXXII. törvény (a továbbiakban: Tbj.) 25. § (1) bekezdés, polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 2. §, 170. §, 171. §, 176. § (2) bekezdés e) pontja, 512. § (2) bekezdés, 521. §-ában foglalt rendelkezések, továbbá 3/2014. (III.31.) KMK vélemény.

[39] Az elsődleges fellebbezési kérelme kapcsán kitért arra, hogy az elsőfokú bíróság a tényállást részben állapította meg helytállóan, emiatt és a vonatkozó jogszabályi rendelkezések téves értelmezése miatt hibás jogkövetkeztetést vont le.

[40] Megismételte az elsőfokú eljárás során elfoglalt azon álláspontját, miszerint a felperes (tanú 1 neve)-vel szembeni támadó fellépése és fizikai bántalmazása (vállára csapás) munkaviszonyból származó lényeges, vétkes kötelezettségszegésnek minősül, amely teljes mértékben megalapozza a felperes jogviszonyának azonnali hatályú felmondását.

[41] Az elsőfokú eljárás során megtekintett kamerafelvétel álláspontja szerint – az elsőfokú bíróság értékelésével szemben – az alperes érvelését támasztja alá. A látottakból azt emelte ki, hogy a rovatoló helyiségbe belépő (tanú 1 neve) mozgása nyugodt volt, a küldeményt csak az asztalra kívánta dobni, a felperest nem látta, nem kívánta őt a küldeménnyel eltalálni.

[42] (tanú 1 neve) tanú vallomásának általa kiemelt részei alapján (kritikáit nem a rovatolóban lévő személyek irányába tette, a felperest nem is látta, egyszer sem ment hozzá közel, a felperes neki támadt, vállon ütötte, tetteleges magatartását a felperes magatartása váltotta ki közvetlenül) pedig azt látta megállapíthatónak, hogy a tettelegességig fajuló inzultust a felperes kezdeményezte. Álláspontja szerint – bár épp a felperes ezen magatartása nem látszik – a felvétel további részei hihetővé teszik a tanú által előadottakat, további magatartására nincs is más magyarázat, márpedig kellett lennie olyan impulzusnak, ami kiváltotta azt.

[43] Hangsúlyozta, a bíróság helyesen rögzítette, hogy a felperes az asztaltól tempósan felállva (tanú 1 neve) felé tartott, mégis tévesen arra a következtetésre jutott, hogy a tanú magatartása váltotta ki az agressziót a felperesből, pedig fordítva történt.

[44] (tanú 3 neve) vallomásával cáfolva látta a felperes azon állítását, hogy (tanú 1 neve) megdobta őt a küldeménnyel.

[45] (tanú 4 neve) tanúvallomása pedig megítélése szerint megerősítette a (tanú 1 neve) által azzal kapcsolatban elmondottakat, hogy a tettelegességet, a támadó fizikai kontaktust a felperes kezdeményezte azzal, hogy a vállára csapott.

[46] Érvelése szerint az ütés erejének nincs meghatározó szerepe a jogvita szempontjából, kizárólag az számít, hogy a felperes támadt rá (tanú 1 neve)ra. Megítélése szerint ezen álláspontját támasztja alá a Kúria Mfv.I.10.130/2018 számú ügyben hozott döntése, ugyanis a verekedő felek között ott sem történ különbségtétel. Az elsőfokú bíróság álláspontjával szemben fenntartotta azon saját véleményét, hogy a két jogeset között párhuzam vonható, figyelemmel arra, hogy a jelen esetben a felperes teremtett a másik félben hirtelen indulatot, agressziót kiváltó, testi sérüléshez vezető támadó környezetet.

[47] Mindezek alapján vitatta azt, hogy a felperes provokáció hatása alatt állt volna.

[48] Az előbbiekkal összefüggésben sérelmezte azt az ítéleti okfejtést is, hogy a munkatárs megelőző magatartásának fényében más értékelést kellett volna kapnia az azonnali hatályú felmondásban rögzített eseményeknek. Érvelése szerint ugyanis maga a szitkozódás önmagában soha nem eredményezte volna a tettlegességet, így a felperesi magatartás – az elsőfokú bíróság ítéletében írtakkal szemben – jelentős mértékű kötelezettségszegést valósított meg.

[49] Kifogásolta továbbá azt az ítéleti megállapítást, hogy a felpereséhez hasonló magatartás nem volt egyértelműen tiltva a munkahelyen. Álláspontja szerint a munkahelyen bármilyen testi kontaktus sértheti a munkavállaló személyiségi jogait is, alapvető elvárás, hogy a munkatársak ne lépjenek egymással fizikai kapcsolatba, különösen, ha ez támadó jellegű.

[50] Nem értett egyet azzal az ítéleti megállapítással sem, hogy az azonnali hatályú felmondás hiányos amiatt, hogy mellőzi a felperes tettlegességét megelőző verbális és nonverbális agresszív magatartás megállapítását és értékelését. Álláspontja szerint ugyanis az elsőfokú bíróságnak a jelen jogvitában nem (tanú 1 neve) magatartását kellett értékelnie, hanem a felperesét.

[51] Hangsúlyozta, a felperes hirtelen támadó magatartását szankcionálni kellett, és megfelelően járt el akkor, amikor a verekedésben résztvevő mindkét munkavállaló jogviszonyát megszüntette. E körben utalt az egyenlő bánásmód követelményének érvényesítésére.

[52] Vitatta az alperes részéről történő joggal való visszaélés megvalósulását. E körben egyrészt ellentmondásosnak, másrészt értelmezhetetlennek találta az ítéleti okfejtést.

[53] A megítélt követelés összegszerűsége körében utalt arra, hogy az elsőfokú bíróság ítéletében használt jövedelempótló kártérítés jogcím helyesen elmaradt jövedelem címén igényelt kártérítés lenne, tekintettel arra, hogy ez felel meg az Mt. 82. § (1) bekezdése és (2) bekezdésének, és jövedelempótló kártérítés kifejezést egyébként a felperes sem használt.

[54] Kitért arra is, hogy álláspontja szerint levonásba kell helyezni a társadalombiztosítási járulék 18,5 %-os mértékét, amelynek megtörténte azonban az ítéletből nem állapítható meg.

[55] Másodlagos fellebbezési kérelme kapcsán hivatkozott arra, hogy álláspontja szerint a keresetlevél nem felelt meg a Pp.-ben támasztott követelményeknek, nem tartalmazta a kötelező elemek egy részét (pertárgyérték, hatáskört, illetékességet megalapozó tényeket, költségkedvezmény megalapozottságát alátámasztó bizonyítékokat) amelynek körében a bíróság hiánypótlást nem rendelt el, így a keresetlevél visszautasításának lett volna helye. A hiánypótlási kötelezettség elmulasztása az alperes álláspontja szerint súlyos eljárási szabálysértésnek minősül, amely az ügy érdemére is kiható, így lehetőség van az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésre. Álláspontja szerint az az elsőfokú bírósági magatartás, miszerint a felperes keresetének összecszerűsége csak az utolsó tárgyaláson a bíróság közreműködésével került kimunkálásra, sértette a pártatlanság és a tisztességes eljárás elvét, túlterjeszkedett az aktív pervezetésére vonatkozó rendelkezésen és felperes irányában elfogultságot valósít meg.

[56] A felperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyására, az alperes másodfokú perköltségben történő marasztalására irányult. A perköltség mértékét 80.000,- Ft + ÁFA összegben jelölte meg.

[57] Álláspontja szerint az elsőfokú eljárás során az elsőfokú bíróság az alperes bizonyítási indítványait teljesítette, így e körben elfogultságra hivatkozni nem lehet. Az összecszerűség kimunkálására csak a peres eljárás során kerülhetett sor, a felperes egyebekben részletesen megjelölte a kereseti kérelme jogalapját.

[58] Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, a levont jogi következtetései helyesek, álláspontja szerint a felperes nem kiváltója, hanem elszenvedője volt a tényleges sérelemnek. A lefolytatott bizonyítási eljárásból megállapítható, hogy (tanú 1 neve) a helyiségbe lépve indulatos magatartást tanúsított, hitelt érdemlően azonban az általa tanúsított tetteges magatartás kiváltó oka nem volt igazolható, amelynek pedig a felmondás megalapozottsága szempontjából volt jelentősége. Megismételte továbbá azon hivatkozását is, hogy a felperes Etikai Bizottságnál tett bejelentéséig a munkáltató azonnali hatályú felmondásáról nem esett szó, a felperessel szemben eredetileg semmilyen szankciót nem kívántak alkalmazni egészen a területi igazgató eljárásáig.

Az ítéltábla döntése és jogi indokai

[59] A fellebbezés alaptalan.

[60] A Pp. 370. § (1) bekezdése értelmében a másodfokú bíróság felülbírálati jogkörét az erre irányuló fellebbezési kérelemre, csatlakozó fellebbezésre, ellenkérelemre, azok korlátai között gyakorolja. Ilyen korlátnak minősülnek a fellebbezés Pp. 371. § (1) bekezdés a)-d) pontjában megjelölt tartalmi követelményei körében előadottak. E jogszabályi rendelkezésből következik, hogy korlátot nemcsak az képez, hogy a fellebbező milyen

tartalmú másodfokú döntést kér, hanem az is, hogy azt milyen indokkal teszi, melyik eljárási vagy anyagi jogszabály megsértésére hivatkozik. A fellebbezés tartalmát illetően tehát a Pp. rendelkezései szerint a fellebbező fél kötelezettsége annak határozott megjelölése, hogy a jogorvoslat során a másodfokú bíróság milyen döntést hozzon, a kifogásolt elsőfokú ítéleti rendelkezést, vagy annak mely részét mennyiben és milyen okból változtassa meg vagy helyezze hatályon kívül [Pp. 371. § (1) bekezdés b) pontja].

[61] A felülbírálati jogkör a fellebbezésben felhozott adott kérdés vizsgálatának és minősítésének joga, amely magában foglalja az elsőfokú bíróság döntésének megváltoztathatóságát. A Pp. 369. § a másodfokú bíróság felülbírálati jogkörének típusait határozza meg és azt is szabályozza, hogy felülbírálati jogkör milyen keretek között gyakorolható. Azzal, hogy a félnek a fellebbezésben egyértelműen meg kell határoznia a fellebbezési kérelme okát és indokait, egyúttal kijelöli a másodfokú bíróságtól kért jogvédelem tárgyát és körét (Pp. 371. §).

[62] Az alperes fellebbezésében a Pp. 369. § (3) bekezdés a), c) és d) pontja szerinti anyagi jogi felülbírálat keretében az elsőfokú bíróság ítéletének a megváltoztatását kérte.

[63] Az ítéltáblának az alperes fellebbezésére tekintettel végső soron abban a kérdésben kellett állást foglalnia, hogy a munkáltató a felperes munkaviszonyát jogellenesen szüntette-e meg. Az alperesi érvelésekre figyelemmel e körben lényegében az volt vizsgálható, hogy az alperes által az azonnali hatályú felmondásban a felperes terhére rótt magatartás jelentős mértékű-e, ezen belül pedig, hogy a tettelegességig fajuló inzultust a felperes kezdeményezte-e, illetve provokáció hatása alatt állt-e, egyáltalán értékelhető-e a munkatárs megelőző verbális és nonverbális magatartása, illetve van-e jelentősége a felperes által megvalósított ütés erejének. Amennyiben pedig a felperes kötelezettségszegése nem minősülne jelentős mértékűnek, vizsgálendő az is, hogy történt-e a munkáltató részéről joggal való visszaélés, vagy alkalmazhatók-e az egyenlő bánásmód követelményére vonatkozó szabályok, illetve sérültek-e azok.

[64] A Pp. 369. § (3) bekezdés a) pontja alapján a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletében megállapított tényállást az anyagi jogi felülbírálat során akkor érintheti, ha a bizonyítás eredményét okszerűtlennek minősíti. A mérlegelés akkor okszerűtlen, ha az ítéletben rögzített tényállás iratellenes, illetőleg ha az elsőfokú bíróság az adott bizonyítékok alapján nem juthatott volna az általa elfogadott következtetésre, vagyis a tényállás megállapítása során logikai hibát vétett. Abban az esetben azonban, ha a beszerzett bizonyítékok értékelésének eredményeként, a logika szabályai szerint lehetséges volt, vagyis nem volt kizárt az adott tényállás megállapítása, a másodfokú bíróság azt akkor sem bírálhatja felül, ha maga egyébként a bizonyítékok mérlegelése alapján más következtetésre jutott volna. Ez ugyanis a bizonyítékok másodfokú eljárásban történő felülmérlegelésének tilalmába ütközne. Nem elégséges azonban az okszerűtlen mérlegelésre általánosságban hivatkozni, konkrétan meg kell jelölni, hogy a bíróság milyen bizonyítékból vont le okszerűtlen következtetést, illetve milyen bizonyítási hiányosságok miatt nem tekinthető az ítélet megalapozottnak.

[65] Az alperes e körben fellebbezésében mindösszesen arra hivatkozott, hogy az elsőfokú bíróság a tényállást részben állapította meg helytállóan, nem jelölte meg azonban,

hogy az ítéleti tényállás mely részét és milyen okból találja megalapozatlannak, a felperes pedig fellebbezést nem terjesztett elő. Ez a korábban kifejtettekre tekintettel önmagában kizárja a tényállás módosítását.

[66] Az előbbieket miatt csupán megjegyzi az ítéletábla, hogy az alperes fellebbezési érveinek azon része érinti valamelyest az ítéleti tényállást, amelyekkel azt kívánta igazolni, hogy a tetteges inzultust a felperes kezdeményezte. E körbe tartoznak a kamerafelvétellel, (tanú 1 neve), (tanú 3 neve) és (tanú 4 neve) tanúvallomásaival összefüggő hivatkozásai.

[67] Annyiban helytálló az alperesi hivatkozás a kamerafelvétellel kapcsolatban, hogy az valóban azt tanúsítja, hogy (tanú 1 neve) mozgása nyugodt volt. Ezzel ellentétes megállapítást az elsőfokú bíróság sem tett. Annak a hivatkozásának, hogy e személy a felperest nem akarta a küldeménnyel eltalálni, azért nincs jelentősége, mert ilyen tartalmú megállapítást sem tett az elsőfokú bíróság. Az ítélet [2] pontja mindössze azt rögzíti, hogy (tanú 1 neve) a küldeményt a felperes felé dobta, ez pedig a kamerafelvétel alapján egyértelműen megállapítható. Tévesen állította azonban az alperes, hogy a kamerafelvétel alapján az is megállapítható lenne, hogy (tanú 1 neve), amikor belépett a rovatolóba és a küldeményt az asztalra dobta, nem látta a felperest. Ez a kamerafelvételek alapján teljességgel kizárt, hiszen láthatóan és jól kivehetően éppen a felperes irányába fordult és a küldeményt is az ő irányába dobta, sőt amikor az leesett az asztalról, az ismételt dobás már egyértelműen a felperes felé irányult.

[68] (tanú 1 neve) tanúvallomásából az alperes által kiemelt részek tekintetében sem helytálló minden esetben az alperesi hivatkozás. Azt az állítását ugyanis, hogy a felperest nem látta, az előbbieket szerint a kamerafelvétel cáfolta. Azt pedig, hogy kritikáit nem a rovatolóban lévő személyek irányába tette, cáfolta (tanú 2 neve) tanúvallomása. Tény, hogy ő maga nem ment a felperes közelébe, hanem a felperes állt fel a székéről és ment (tanú 1 neve) irányába, azt azonban, hogy a felperes neki támadt volna, a tanú vallomásán kívül egyéb bizonyítékok nem támasztották alá. Az elsőfokú bíróság maga is tényként állapította meg, hogy a felperes (tanú 1 neve)-t vállon ütötte, (tanú 1 neve) tanú vallomásának azon része azonban, hogy a tetteges magatartását a felperes ezen magatartása váltotta ki közvetlenül, részben azért kérdőjelezhető meg, mert maga is akként nyilatkozott, hogy a felperes részéről történő vállon ütésre eltűzöttan reagált a saját támadásával. Nem kifogásolható tehát az az elsőfokú ítéleti következtetés, hogy a tanú vallomása önmagában nem támasztja alá azt az alperesi hivatkozást, hogy kétséget kizáróan a felperes magatartása váltotta volna ki a tanúból az agressziót, hiszen nem lehet egy magatartás kiváltó okának tekinteni egy olyan más személy által tanúsított magatartást, amelyből okszerűen nem kellett volna következnie az előbbi magatartásnak. Az alperes által idézett további tanúvallomások ((tanú 3 neve), (tanú 4 neve)) sem igazolták – az alperesi állásponttól eltérően – a felperes tettegességet, támadó fizikai kontaktust kezdeményező magatartását.

[69] Az ítéletábla álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a perben jelentős tényeket a felek tényállításainak és a perben tanúsított magatartásának, valamint a per tárgyalása során megismert bizonyítékoknak, így elsősorban, de nem kizárólagosan a kamerafelvétel, valamint a tanúvallomások és egyéb peradatok egybevetése, egyenként és összességében történő értékelése alapján az okszerűség követelményét nem sértő módon állapította meg [Pp. 279. § (1) bekezdés], ezért a tényállás megváltoztatásának nem volt helye.

[70] Az alperes hivatkozása szerint az elsőfokú bíróság a tettlegességet kiváltó konfliktus tekintetében a tényállásból téves jogi következtetésre jutott, ezért a Pp. 369. § (3) bekezdés c) pontja szerinti felülbírálati jogkör gyakorlása körében kérte, hogy az ítéltábla a megállapított tényekből az elsőfokú bíróságtól eltérő jogi következtetést vonjon le, a megállapított tényeket másként minősítve állapítsa meg a felmondás jogszerűségét.

[71] Az Mt. 78. § (1) bekezdés a) és b) pontjai értelmében a munkáltató vagy a munkavállaló a munkaviszonyt azonnali hatályú felmondással megszüntetheti, ha a másik fél a munkaviszonyból származó lényeges kötelezettségét szándékosan vagy súlyos gondatlansággal jelentős mértékben megszegi, vagy egyébként olyan magatartást tanúsít, amely a munkaviszony fenntartását lehetetlenné teszi.

[72] Az elsőfokú bíróság (a rendelkezésre álló adatok, így különösen a beszerzett kamerafelvétel, a felperes személyes előadása, valamint a tanúvallomások alapján helyesen megállapított tényállásból) okszerűen jutott arra a következtetésre, hogy a tettlegességig fajuló munkahelyi konfliktus tekintetében nemcsak a felperes sérelmére elkövetett tettlegességet közvetlenül megelőző momentumot, hanem a teljes eseménysort, a maga egészében kell értékelni. Ennek kapcsán pedig (a helyesen megállapított tényállás alapján, miszerint a felperes felállását és (tanú 1 neve)-hez lépését megelőzően (tanú 1 neve) a kiosztó helyiségbe lépve provokatív magatartást, verbális és nonverbális agressziót tanúsított), helyesen vont le arra következtetést, hogy (tanú 1 neve) magatartása volt a kiváltója a felperes terhére rótt magatartásnak. E magatartás abban öltött testet, hogy a felperes a küldeményt (tanú 1 neve) felé dobta, majd pedig a (tanú 1 neve)-hez lépett, akinek a vállára csapott, amely érezhető, de fájdalmat egyáltalán nem okozó volt. Ezzel a felperesi magatartással szemben (tanú 1 neve) tettlegesen lépett fel, amely reakciót tanúkénti meghallgatása során maga is eltúlzottnak minősített.

[73] Az Mt. 78. § (1) bekezdés a) pontja alapján helyesen foglalt állást az elsőfokú bíróság a tekintetben, hogy a felperes ezen magatartása a munkaviszonnyal összefüggő kötelezettségszegésnek minősül – az alperes helyes hivatkozása szerint – tévedett azonban akkor, amikor e kötelezettségszegést nem minősítette lényegesnek. Ugyanakkor az ítéltábla álláspontja szerint az eseménysort összességében értékelve a felperes lényeges kötelezettségszegése nem tekinthető jelentős mértékűnek, hiszen a provokáció hatására a munkatárs vállára csapás önmagában nem eredményezheti azt az eltúlzott mértékű reakciót, amelyet végül (tanú 1 neve) munkavállaló a felperessel szemben tanúsított. Mindezeket összességében értékelve az ítéltábla álláspontja szerint az azonnali hatályú felmondás az elsőfokú bíróság helyes álláspontja szerint jogellenes volt.

[74] Tévesen foglalt állást azonban az elsőfokú bíróság abban, hogy a váratlan provokációval kiváltott munkavállalói magatartás szankcionálásaként alkalmazott azonnali hatályú felmondás jogának gyakorlásával a munkáltató rendeltetésellenes joggyakorlást valósított volna meg, amennyiben az Mt. 78. § (1) bekezdés a) pontját nem sértette meg. Az Mt. 7. § (1) bekezdése szerint tilos a joggal való visszaélés. E törvény alkalmazásában joggal való visszaélés különösen, ha az mások jogos érdekeinek csorbítására, érdekérvényesítési lehetőségeinek korlátozására, zaklatására, vélemény-nyilvánításának elfojtására irányul vagy ehhez vezet. Bár az előbbi nem kimerítő felsorolás, csak példálózó, alapvetően mégis ilyen körülmények fennálltát szükséges vizsgálni, ami a jelen esetben nem valósult meg, ilyenre a felperes maga sem hivatkozott. Az elsőfokú ítélet indokolásából kitűnően a bíróság azt a

munkáltatói intézkedést értékelte joggal való visszaélésnek, hogy egy váratlan provokációval kiváltott munkavállalói magatartást szankcionált azonnali hatályú felmondással. Azt azonban nem vezette le, miért jelentene ez az előbb idézett jogszabályi rendelkezés fényében joggal való visszaélést.

[75] Az elsőfokú bíróság helyesen foglalt állást a körben viszont, hogy az egyenlő bánásmód követelményének vizsgálata jelen perben nem volt indokolt, az Mt. 12. § (1) bekezdése az adott esetben nem volt alkalmazható. Az Mt. 12. § (1) bekezdésének első mondata szerint a munkaviszonnyal, így különösen a munka díjazásával kapcsolatban az egyenlő bánásmód követelményét meg kell tartani. Az egyenlő bánásmód követelményének részletes szabályait azonban az egyenlő bánásmódról és az esélyegyenlőség előmozdításáról szóló 2003. évi CXXV. törvény tartalmazza. Annak 8. §-ából kitűnően az egyenlő bánásmód követelményének megsértésére az ott felsorolt védendő tulajdonságokkal összefüggésben kerülhet sor és az ott feltüntetett feltételek megvalósulása esetén állapítható az meg. Az azonnali hatályú felmondásban foglaltak és az alperes által előadottak alapján azonban az adott esettel összefüggésben nem merültek fel olyan körülmények, amelyek e rendelkezés alkalmazását indokolták, szükségessé tették volna.

[76] Az alperes hivatkozása annyiban helyes, hogy a munkaviszony jogellenes megszüntetése jogkövetkezményeként meghatározott 1 037 900 forint nem jövedelempótló kártérítés, hanem az Mt. 82. § (2) bekezdése szerinti elmaradt jövedelem címén járó kártérítésként illeti meg az felperest, figyelemmel arra, hogy pontosított keresetében az Mt. 82. §-át jelölte meg igénye jogalapjaként, ami „elmaradt jövedelem címén igényelt kártérítés” megfogalmazást tartalmaz. Erre tekintettel az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének rendelkező részét ezen tárgykörben csupán pontosította, figyelemmel arra, hogy az elsőfokú bíróság az Mt. 82. § alapján ítélte meg a felperesnek járó összeget és jogcímként az annak (2) bekezdésében foglaltakkal egyező tartalmú, de eltérő kifejezéssel illetett megfogalmazást alkalmazott, ami nem adott okot az ítélet megváltoztatására, mindössze annak pontosítására.

[77] Alaptalan az alperes fellebbezése a társadalombiztosítási szabályok szerinti járulékok levonása tárgyában is. A munkaviszony jogellenes megszüntetése jogkövetkezményei egyes kérdéseiről szóló 6/2016. (XI. 28.) KMK vélemény 5. pontjának indokolása alapján a bíróság érdemi döntésének korlátja a kereseti kérelem, illetve az ellenkérelem, amely a rendelkezési elvből és a kérelemhez kötöttség alapelvéből vezethető le. A bíróság nem ítélt meg többet, mint amennyit a felperes a keresetében igényel, ha azonban többet igényel, mint ami megilleti, az alperes megfelelő ellenkérelme hiányában a bíróság a felperesi követelést veszi figyelembe. Az alperes által nem vitatott, vagy elismert követelésben az alperest a felperes javára marasztalni kell. Ha a munkavállaló az elmaradt jövedelemből nem vonja le a törvényben előírt tételeket, és az alperes az ellenkérelmében ezt figyelmen kívül hagyja, a munkaügyi perben eljáró bíróság a követelt összeget hivatalból nem csökkentheti, nem végezhet levonást. Az alperes az elsőfokú eljárás során ilyen jellegű védekezést nem terjesztett elő, kizárólag a fellebbezésében hivatkozott először arra, hogy a kártérítés megítélt összegét ezen járulékokkal csökkenteni kellene, amelyet így az ítéltábla érdemben figyelembe venni már nem tudott.

[78] Az alperes fellebbezésében kérte a Pp. 369. § (3) bekezdés d) pontja szerinti felülbírálati jogkör gyakorlását is, ugyanakkor az elsőfokú bíróság az anyagi jogszabályok

szerinti mérlegelési jogkörbe tartozó döntést nem hozott, ezért ezen felülbírálati jogkör gyakorlására törvényi lehetőség nem volt.

[79] Végezetül az alperes fellebbezésében az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését kérte az elsőfokú eljárás lényeges szabályainak megsértése miatt, amely az ügy érdemi eldöntésére kihatott. Ennek kapcsán hivatkozott arra, hogy a keresetlevél nem felelt meg a Pp. 170. §-ában támasztott követelményeknek, nem tartalmazta a jogszabály szerinti kötelező tartalmi elemek egy részét (pertárgyérték, hatásköri illetékességet megalapozó tény, költségkedvezmény megalapozottságát alátámasztó bizonyítékok), amelynek során az elsőfokú bíróság a hiánypótlási kötelezettségét elmulasztotta és a keresetlevél visszautasításáról sem rendelkezett. Hivatkozott továbbá arra is, hogy a felperes kereseti kérelme az utolsó tárgyalásig összepszerűen nem került kimunkálásra, ennek kapcsán az elsőfokú bíróság a felperes helyett végezte el a kereseti követelés összepszerű meghatározását, amely sértette a pártatlanság és tisztességes eljárás elvét, túlterjeszkedett az anyagi pervezetésre vonatkozó rendelkezéseken, amely álláspontja szerint elfogultságot is megvalósít.

[80] A Pp. 381. § alapján a másodfokú bíróság a hatályon kívül helyezés jogát akkor gyakorolhatja, ha azért szükséges az elsőfokú eljárás megismétlése vagy kiegészítése, mert az elsőfokú eljárás lényeges szabályainak megsértése az ügy érdemi eldöntésére kihatott, és annak orvoslása a másodfokú eljárásban nem lehetséges, vagy nem észszerű.

[81] A Pp. – novelláris módosítását követően 2021. január 1. napjától hatályos – 176. § (5) bekezdés alapján a hiánypótlásra felhívó végzésben a bíróságnak a keresetlevél hiányosságait teljeskörűen fel kell tüntetnie. Ha a felperes a hiánypótlásra felhívó végzésben feltüntetett valamennyi hiányt pótolta, de a bíróság újabb hiányosságot állapít meg, azt a perfelvétel körében kell pótolni.

[82] A (6) bekezdés értelmében a keresetlevél perfelvételre való alkalmassága szempontjából nem vizsgálható a keresetlevél érdemi részében előadott azon kérelem, állítás, illetve érvelés, amelynek értékelése az ügy érdemére tartozik, valamint az sem, hogy a felperes által megjelölt bizonyítékok, bizonyítási indítványok alkalmasak-e, illetve elegendőek-e a keresetlevélben foglaltak alátámasztására.

[83] Helytállóan hivatkozik az alperes fellebbezésében arra, hogy a személyesen eljáró felperes keresetlevele az általa hivatkozott tartalmi elemeket nem tartalmazta, e körben az elsőfokú bíróság hiánypótlási felhívást nem adott ki, a keresetlevelet befogadta, annak közlésével egyidejűleg az alperes részére kézbesítette, amellyel a perindítás hatályai beálltak. A Pp. módosítás következtében hatályos rendelkezések alapján az alperes által hivatkozott hiányok pótlására a perfelvételi szakban, valamint az ügyben egyébként rendelkezésre álló adatok alapján került sor. A pertárgyérték megjelölése, a hatáskört, illetékességet megalapozó okok, vagy a költségkedvezmény tekintetében a bíróság a keresetlevél hiányzó adatai mellett is peradatok alapján állást tudott foglalni, így azok hiánya az ügy érdemére kiható eljárási szabálysértésnek nem tekinthetőek.

[84] A kereseti követelés összepszerű kimunkálása körében az elsőfokú bíróság a Pp. 237. § alapján öt terhelő közrehatási és anyagi pervezetési kötelezettségének tett eleget,

amikor a kereseti követelés összecszerűségét pontosította. Ezt kétségtelenül a perfelvételi szakban kellett volna megtennie, nincs azonban elzárva attól, hogy az érdemi tárgyalási szakban történő anyagi pervezetés keretében pótolja ezen mulasztását, mint ahogy ez a jegyzőkönyvek tanúsága szerint meg is történt. A fenti eljárási szabálysértés tehát – épen az elsőfokú bíróság közrehatási tevékenységére figyelemmel – az ügy érdemi eldöntésére nem voltak kihatással, így az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezésre az ítéltábla nem talált jogszabályi alapot.

[85] Mindezekre tekintettel az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét – a rendelkező részben foglaltak szerinti pontosítással – a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

[86] Az ítéltábla a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján kötelezte az eredménytelenül fellebbező alperest a felperes jogi képviseletével összefüggésben felmerülő ügyvédi munkadíj megfizetésére, amelynek mértékét a bírósági eljárásban megállapított ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontja és (5) bekezdése alapján a rendelkező részben foglaltak szerinti mértékben állapította meg, amely összeg ÁFA-t tartalmaz.

[87] Az alaptalanul fellebbező alperest kötelezte az ügy tárgyi költségfeljegyzési jogos voltára tekintettel feljegyzett 255 800 forint fellebbezési eljárási illeték megfizetésre a Magyar Államnak [Pp. 82. § (1) bekezdés, 95. § (1) bekezdése, 102. § (1) bekezdése és (6) bekezdése; az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 39. § (3) bekezdés c) pontja és 46. § (1) bekezdése, a költségmentesség és a költségfeljegyzési jog polgári és közigazgatási bírósági eljárásban történő alkalmazásáról szóló 2017. évi CXXVIII. törvény 3. § (1) bekezdés d) pontja].

[88] Tájékoztatja az ítéltábla az alperest, hogy az illetékek a Nemzeti Adó- és Vámhivatal 10032000-01070044-09060018 számú illetékbevételei számlájára kell megfizetnie. A megfizetés során közleményként fel kell tüntetnie a Szegedi Ítéltábla megnevezését, a jelen határozat számát és a fizetésre kötelezett adószámát.

[89] Az ítéltábla a fellebbezést a Pp. 376. § (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el. Az ítélet ellen a Pp. 365. § (2) bekezdésében foglaltak alapján fellebbezésnek helye nincs.

Szeged, 2023. október 31.

Dr. Szöllősiné dr. Tóth Zsuzsanna s.k.

Dr. Telegdy Gergely s.k.

Dr. Bálint Attila s.k.

a tanács elnöke

előadó bíró

táblabíró